

J.D. RINCHART

DRIE
STERREN
KROON

◆ BOEK III ◆

EEN KONINKRIJK HERRIJST

Vertaald door Rob van Moppes

Met bijzondere dank aan Graham Edwards

voor R.K.

Oorspronkelijke titel: *Crown of Three. A Kingdom Rises*

© 2017 by Aladdin, an imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division,
New York

Copyright tekst © 2017 Working Partners Limited

Copyright omslagillustratie © 2017 Iacopo Bruno

© 2017 Nederlandse vertaling SU Books / WPG Uitgevers België nv,
Rijnkaai 100/A11, B-2000 Antwerpen
www.wpg.be – info@wpg.be

Vertegenwoordiging in Nederland:

WPG Media BV

Wibautstraat 133

1097 DN Amsterdam

Postbus 1050

1000 BB Amsterdam

Vertaling: Rob van Moppes

Omslagillustratie: Iacopo Bruno

Oorspronkelijk omslagontwerp & vormgeving binnenwerk: Laura Lyn DiSiena
Omslagontwerp & vormgeving binnenwerk van deze uitgave: Thomas Matthé | Aldus

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd – op enige manier –
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

D/2017/0034/43

ISBN 978 90 02 26311 8

NUR 283

In driesterrenrijk Toronië
woedt al tijden een bitter gevecht.
Duistere krachten grijpen de macht
en de zwaksten worden geknecht.
Onschuldig bloed vloeit rijkelijk,
't is een wrede, verwoestende strijd.
Pas als de drie nieuwe sterren er zijn
zal het koninkrijk worden bevrijd.

Onder hun stralende hemellicht
treden drie nieuwe koningen aan.
Met ongekennde moed en kracht
zullen zij de tiran verslaan.
Gedrieën brengen zij voor altijd
voorspoed en gerechtigheid.

- Gryndor, eerste tovenaars van Toronië

PROLOOG

Gryndor de tovenaar pakte een steentje uit de kristallen schaal en draaide het rond tussen zijn knokige vingers. Het steentje was glad en melkwit. In de schaal lagen nog duizenden steentjes, elk met een andere vorm en kleur.

Mijn stenen, dacht Gryndor. Mijn magie.

De schaal stond op een kristallen tafel onder het verduisterde venster in Gryndors toren. Buiten zag hij de rood-zwart gestreepte vlaggen wapperen in de nachtelijke bries, hoog boven de magnifieke uitgestrektheid van het robijnen paleis van Koning Warryck. Het paleis werd omgeven door het kristallen land van Hemelrijk, de Sterrenstad. Haar diamanten daken glinsterden in het maanlicht en haar saffieren straten sprankelden als rivieren. De stad werd omringd door verdedigingswallen, die dit jaar

hoger waren dan het vorige.

Gryndor keek er bezorgd naar. *Als we de oorlog nog maar één jaar op afstand zouden kunnen houden.*

Naast hem bewogen de andere tovenaars zich ongeduldig.

‘Ik wil graag weten wat je ons wilde laten zien, Gryndor’, zei Hathka. Zijn donkere huid glansde in de warme avondlucht.

‘En ik wil graag weer verder met mijn werk’, mopperde Ravgar. Haar gezicht was net zo bleek als dat van Hathka donker was en de uitdrukking erop was nog norser dan gewoonlijk.

Gryndor streek door zijn dikke, grijze baard. Meestal riep hij Hathka en Ravgar bijeen in zijn toren als hij een nieuwe toverformule met hen wilde delen of wilde praten over de een of andere magische verhandeling waaraan hij had gewerkt. Maar die dagen leken al tot het grijze verleden te behoren.

‘Ook ik maak me zorgen’, zei hij tegen hen. Hij pakte zijn knoestige houten staf op. ‘Ik zal jullie laten zien waarom.’

Gryndor liep de grote ronde kamer door. Zijn zilveren mantel maakte dat het stof opdwarrelde van de grond. Hathka en Ravgar liepen achter hem aan. Tijdens het lopen kraakten Gryndors oude botten en hij was blij dat hij de staf had om op te steunen.

Een rode stip markeerde het midden van de kamer. Het was de enige plek die kleur had op het witte kristal. Zich moeizaam voorover buigend legde Gryndor het steentje dat hij in zijn hand had, erop en ging toen weer rechtop staan.

EEN KONINKRIJK HERRIJST

‘Oude oceaan breng steen’, sprak hij op zangerige toon. ‘Steen breng magie. Magie breng waarheid. Waarheid breng verlichting...’

Hij begon sneller te spreken, de woorden tuimelden over elkaar heen. Terwijl hij de toverformule prevelde, keerde hij in gedachten terug in de tijd naar zijn eerste dagen als beginnend tovenaar.

Ik liep langs het Strand van de Eerste Dag, en de zee spoelde de kiezelstenen aan en ik verzamelde ze, en toen begreep ik dat de magie van elke tovenaar zijn eigen unieke lied heeft.

Mijn lied is steen.

‘... steen rol voort, steen rol ver. Steen toon ons de wereld, de drie domeinen. Toon ons wat waar is, steen. Toon ons wat werkelijk is.’

Buiten adem zweeg hij. Zijn lichaam voelde stijver dan ooit tevoren, alsof dat ook uit steen was gehouwen. Hathka en Ravgar drongen van weerszijden dicht tegen hem aan en keken naar het kleine witte steentje op de vloer.

Alleen was het steentje nu niet klein meer. Het was tot reusachtige afmetingen gegroeid. Of misschien waren het de drie tovenaars die waren gekrompen.

Misschien zijn beide dingen waar, overwoog Gryndor, terwijl hij naar de reusachtige steen staarde waar ze nu boven vlogen als vogels.

Hathka lachte en spreidde zijn armen alsof het vleugels waren.

‘Dit is gevaarlijke magie’, bromde Ravgar. ‘Wat als we vallen.’

‘We zullen niet vallen.’

Gryndor wees met zijn staf. Zodra hij dat had gedaan begonnen hij en zijn metgezellen langzaam te dalen in de richting van de reusachtige stenen schijf. Op het oppervlak van de steen begonnen zich gekleurde patronen af te tekenen.

‘Het is een landkaart van het koninkrijk!’ riep Hathka uit.

‘Daar ligt Ritherlee’, zei Gryndor, en hij wees op een uitgestrekt groen stuk land aan de linkerkant.

‘En daar is Isurië.’ Hathka wees op een ongeveer even uitgestrekt stuk land begroeid met donkere wouden dat eraan grensde. ‘En daar is Hemelrijk! Wat is het licht!’

Ravgar leek niet erg onder de indruk. ‘Gryndor, we kennen allemaal de drie domeinen van Toronië. Jouw kaart is heel slim bedacht, maar moeten we nou echt zo nodig...’

‘Stil’, zei Gryndor. ‘Blijf kijken.’

Hoe dichterbij ze naar de kaart toe vlogen hoe meer details ze zagen. Eerst steden, toen afzonderlijke gebouwen en ten slotte ook mensen.

‘Honderden!’ zei Hathka verbijsterd. ‘Nee, duizenden! En waarom zijn al die...?’ Zijn stem stierf weg.

‘Vraag je je af waarom zij vechten?’ vroeg Gryndor.

De drie tovenaars keken zwijgend naar de veldslag die ver

EEN KONINKRIJK HERRIJST

onder hen woedde. Overal in Toronië vochten gewone mensen met landbouwgereedschappen en geïmproviseerde wapens tegen een gemeenschappelijke vijand: soldaten in zwart-rode uniformen.

‘Maar dat is het leger van de koning’, zei Hathka ontzet. ‘Waarom bestrijdt Koning Warryck zijn eigen volk?’

Toen Gryndor ze dichter bij Ritherlee bracht, werd duidelijk dat heel veel velden er braak en kaal bij lagen. Sterk vermagerde mensen sjokten gebogen en vermoeid over de modderige vlakten.

Hathka slaakte een kreet van verontwaardiging. Er verscheen een grimmige uitdrukking op Ravgars gezicht.

‘Ook dit is door toedoen van Koning Warryck’, zei Gryndor. ‘Hij heeft zijn onderdanen uitgezogen. Zodra de gewassen van Ritherlee rijp zijn om te oogsten laat hij ze naar de keukens van het paleis brengen. Terwijl Warrick zich volvreet, komt zijn volk van honger om.’

Toen zweefden ze boven Isurië waar piepkleine figuurtjes bomen velden en onheilspellend uitziende torens oprichtten.

‘Jagen is verboden voor iedereen behalve voor de koning en zijn hofhouding. Iedereen die deze wet overtreedt wordt opgehangen. Dachten jullie dat Isurië een land van bomen was? Het is een land van galgen geworden.’

Met een tikje met zijn staf transporteerde Gryndor hen naar Hemelrijk.

‘En in Sterrenstad’, vervolgde hij, ‘kan niemand meer de belasting opbrengen die door Warrycks ontvangers wordt opgeëist. De inwoners van Hemelrijk hebben niets. In heel Toronië is iedereen berooid. Is het een wonder dat het volk in verzet komt?’

‘Ik heb me veel te lang in afzondering aan mijn studies gewijd’, verzuchtte Hathka, ‘Ik had niets van deze ellende in de gaten.’

‘De tijd om te studeren is voorbij’, zei Gryndor. ‘De tijd is aangebroken om in actie te komen.’

‘Actie?’ zei Ravgar. ‘Gryndor, we willen best een einde maken aan al dit onrecht. Maar wij zijn tovenaars, geen krijgers.’

‘En toch moeten we iets doen.’ Gryndor wees op de massa’s soldaten die door de muren van Hemelrijk naar buiten stroomden. ‘Meer garnizoenen van het koninklijke leger zijn onderweg om de opstandelingen neer te slaan. Er zijn er al te veel gestorven. En dit is nog maar het begin. Als we nu niet ingrijpen zal er een totale oorlog uitbreken in Toronië.’

Hathka keek hem vol afschuw aan. ‘Zover zal het toch zeker niet komen. Zelfs Warryck moet vroeg of laat bij zinnen komen.’

Plotseling balde Gryndor zijn vuist. ‘En als ik jullie nu eens vertelde dat deze oorlog duizend jaren zal duren? En als ik jullie nu eens vertelde dat het aantal doden niet zal worden gemeten in duizenden, maar in miljoenen?’

‘Hoe kun je zoiets weten?’ vroeg Hathka met bevende stem.

EEN KONINKRIJK HERRIJST

‘Mijn stenen’, zei Gryndor. ‘Ze hebben me alles laten zien wat ik weten moest – dat wat we nu zien niets is vergeleken met wat nog komen gaat. Duizend jaren duisternis. Duizend jaren leed. Dit is de toekomst... tenzij wij er een stokje voor steken.’

Ravgar kneep argwanend haar ogen half dicht. ‘En wat wil je precies dat we daaraan doen?’

‘We moeten de koning ten val brengen!’

Gryndor maakte een wijds gebaar met zijn staf. De kaart verdween, en de drie domeinen van Toronië slonken tot niet meer dan stipjes toen de magie werd opgeheven, totdat ze zich opnieuw in de bovenkamer van de kristallen toren bevonden.

Tot Gryndors verbazing lachte Ravgar. ‘De koning doden? Dat is geen halve maatregel! Ikzelf zou er geen traan om laten als ik het hoofd van die tiran opgespietst zou zien. Ik wens je veel geluk met je onderneming.’

Maar Hathka schudde zijn hoofd. ‘Gryndor... hoe zit het met de profetie? Zal de profetie Toronië niet vanzelf van het krijgsgewoel verlossen zolang we maar geduldig afwachten?’

‘De profetie?’ snauwde Ravgar. ‘Poeh! Dat is niks meer dan een sprookje voor peuters. Drie koningskinderen geboren onder het licht van betoverde sterren? Drie kinderen voorbestemd om Toronië te redden? Hathka, geloof jij nu echt alles wat Gryndor je vertelt?’

Gryndor raapte het melkwitte steentje op en stak het in zijn

zak. Zelfs hier woedt een strijd. Als wij tovenaars al niet in vrede met elkaar kunnen leven, wat is er dan nog voor hoop voor de rest van het koninkrijk?

‘Ik mag dan degene zijn die over de profetie bericht’, zei hij met nadruk, ‘maar ik heb haar niet verzonnen, zoals jij heel goed weet, Ravgar. Ze komt van de sterren en dat laatste worden wij uiteindelijk allemaal.’

‘Als je denkt dat jouw profetie...’

‘Dat denk ik niet. Dat weet ik. De profetie is uitgesproken. Maar die zal nog niet verwezenlijkt worden, Ravgar. Nu nog niet.’

Gryndor liep terug naar het raam, stak zijn hand in zijn verzameling steentjes en woelde erin rond. Het geluid van de tegen elkaar stotende steentjes klonk als klokjes.

‘Zonder jullie hulp kan ik dit niet volbrengen, mijn vrienden’, zei hij met zachte en ernstige stem. ‘Als ik het in mijn eentje tegen Warryck opneem, dan delf ik het onderspit. Maar tegen drie tovenaars kan hij niet op. Dat kan niemand. Sluit je alsjeblieft bij me aan, dan kunnen we samen Toronië redden.’

Hathka slikte, leek er even over na te denken en liep toen naar het raam toe. Hij pakte Gryndors hand. ‘Ik sta tot je dienst, Gryndor.’

Gryndor wendde zich om naar Ravgar en trok vragend zijn wenkbrauwen op. Ravgar fronste haar voorhoofd met haar lippen opeengeklemd tot een dunne witte streep.

EEN KONINKRIJK HERRIJST

‘Ik heb geen vertrouwen in profetieën’, zei ze ten slotte. ‘Maar ik geloof in gerechtigheid. Ik doe met je mee, Gryndor.’

‘Wanneer slaan we toe?’ vroeg Hathka.

Van buiten klonk luid bulderend gelach op. De ramen van de koninklijke eetzaal waren helder verlicht, de geur van rook en geroosterd vlees hing in de lucht.

‘De koning geeft een feest’, zei Gryndor.

Aan Ravgars bleke gezicht was te zien dat de betekenis van zijn woorden tot haar doordrong. ‘Hij zal geen aanslag verwachten’, zei ze langzaam.

Gryndor knikte. ‘Misschien doet zich geen betere gelegenheid voor.’

Nu het moment was aangebroken voelde zijn rug net zo recht als toen hij nog een beginnende tovenaars was. Zijn vingers kromden zich, gebrand op de strijd.

‘Dan moeten we nu toeslaan.’

De drie tovenaars grepen hun staf en snelden op de deur af. Ravgar, die in alles een wedstrijd zag, had als eerste de kling te pakken.

Er klonk een sissend geluid.

Gryndor bleef stokstijf stilstaan en staarde vol afschuw naar de spetterende lichtflitsen die plotseling rond de deurposten oplichtten.

‘Vuurstof!’ riep hij uit. Hij hief zijn staf op.

Te laat.

De deur vloog in brand. Een vuist van hete lucht ramde tegen Gryndor aan en smet hem omver. Hij landde hard op zijn rug en de lucht werd uit zijn longen geperst. Witte vlammen likten verwoed aan de restanten van de deurstijlen. Te midden van het vuur kon Gryndor nog net de vervormde contouren van twee gestalten zien. Er was weinig meer van hen over dan botten. Terwijl hij toekeek, verpulverden de broze skeletten tot as.

Hathka en Ravgar bestonden niet meer.

De vloer beefde. Achter hem verscheen een barst in de kristallen muur. Dikke witte rook drong erdoor naar binnen. Een tweede barst verscheen in de vloer en verbreedde zich. De hele toren brak in stukken uit elkaar.

Gryndor krabbelde moeizaam overeind, zijn hart vol van verdriet en sombere voorgevelens. Dit was Warrycks werk, daar was hij van overtuigd – hij moet hebben vermoed dat Gryndor zou toeslaan, dus had hij zijn kamer met vuurstof overladen om hem uit te schakelen. Maar wist Warryck wel wat er zou gebeuren als een tovenaars werd gedood?

Laat staan twee tovenaars?

De barst in de vloer verbreedde zich tot een kloof. Zijn oude botten tot actie aanzettend sprong Gryndor eroverheen. In de deuropening bleef het vuurstof witheet branden. Achter hem vormde de rook een dikke in zijn ogen prikkende mist.

EEN KONINKRIJK HERRIJST

Gryndor beseftte dat hij met lege handen stond. Hij keek achter zich naar de overkant van de kloof. Zijn oog viel op een stapeltje houtsplinters.

Mijn staf!

Een vuurtong schoot uit de deuropening naar voren. Gryndor dook ervoor weg en strompelde naar het raam, zijn ogen gericht op de schaal met steentjes. Toen hij nog vijf stappen van zijn doel verwijderd was, kiepte de toren zijwaarts. De schaal viel van de vensterbank en de steentjes stroomden als een golf over de tegels en verdwenen in de reusachtige barst in de grond.

Mijn toverkracht!

Een nieuwe barst spleet de gehele toren in tweeën. Ditmaal was het geen rook die naar binnen stroomde, maar sterrenlicht. Gryndor strompelde eropaf. Opnieuw deed een geweldige schok de toren beven. Kristalscherven vielen uit het plafond. Gryndor wist er twee te ontwijken maar een derde – een ruwe diamantscherf zo groot als een mens – sneed diep door zijn borst.

Gryndor schreeuwde het uit van de pijn, trok zich los en wrong zich door de barst. Toen hij de open trap had bereikt die zich om de toren heen slingerde, bleef hij opnieuw stilstaan, verbijsterd over wat hij zag. Overal in Hemelrijk was brand uitgebroken. In de kristallen straten wemelde het van de vechtende, rennende, terugdeinzende mensen. Op het dak van het paleis stonden de vlaggen in brand.

Maar dat was nog niet het ergste. De hele stad was... *gekanteld*. Naast elk gebouw dat nog overeind stond, waren er minstens twee omgevallen. Terwijl Gryndor toekeek, brak het stralende Hemelrijk uiteen in een wirwar van kristalscherven. Het leek net een kinderpuzzel die in een vlaag van woede door zijn bezitter uit elkaar was gerukt.

Kijk nu wat je hebt aangericht, Warryck! Door Hathka en Ravgar te doden heb je ook Hemelrijk gedood!

De stad helde verder over. Gryndor klampte zich vast aan de kristallen balustrade zonder aandacht te schenken aan het bloed dat uit de wond in zijn borst pompte en de pijn die bezit nam van zijn gehele lichaam.

De bijgebouwen van het paleis waren gereduceerd tot een stapel kristalscherven. De mensen renden gillend tussen de brokstukken door, maar werden vermorzeld door omvallende muren of verzwolgen door nieuwe gaten die zich onder hun voeten openden.

Gryndor keek omhoog.

Zijn eigen eenvoudige toren was slechts een klein onderdeel van een veel groter bouwwerk: de Hemeltoren, de hoogste in het rijk. Van alle gebouwen in Hemelrijk was dat het enige bouwsel dat overeind bleef.

De trap waarop hij stond leidde er rechtstreeks naartoe.

Hij wacht op me.

EEN KONINKRIJK HERRIJST

Met een van pijn vertrokken gezicht strompelde hij de trap op. Bij elke stap die hij zette, voelde hij Hemelrijk dieper onder zich wegzakken. Overal rond de stad staken reusachtige rotspunten uit de aarde omhoog. Terwijl Hemelrijk wegzonk, begon het land zich erboven te sluiten.

Terwijl hij zijn pijnlijke klim vervolgde, vroeg Gryndor zich af wat Hathka en Ravgar ervoeren. Tvenaars hadden geen toegang tot het Dodenrijk. Ergens zochten hun van hun lichaam beroofde geesten hun weg uit deze wereld en toegang tot een volgende, chaos en vernieling in hun kielzog achterlatend.

Hij vroeg zich af waar ze heen gingen.

Binnenkort hoef ik me dat niet meer af te vragen. Hij drukte met zijn bevende hand op de bloedvlek op zijn gewaad. *Dan ga ik daar zelf heen.*

Maar niet voordat ik deze laatste taak heb voltooid.

Na nog een golf van martelende pijn bereikte Gryndor de hoogste top van de Hemeltoren. Hij keek niet meer om naar de ineenstortende stad. In plaats daarvan richtte hij zijn aandacht op wat hij wist dat hem wachtte.

De drie kristallen standbeelden waren gigantisch – allemaal zo hoog als tien mannen boven op elkaar. Hun slangachtige lichamen kronkelden zich in gespierde knopen van groen smaragd. Onder elke kristallen buik staken een paar vogelachtige poten uit; alle drie droegen achter zich enorme groene vleugels.

Goud gevlekte ogen van duizelingwekkend rood robijn tuurden onder reptielachtige wenkbrauwen uit.

De tweepotige draken!

Gryndor sleepte zich voort over het dak van de toren. In het licht van de wakende sterren was het bloedspoor dat hij achterliet dik en donker.

Met trillende vingers stak hij zijn hand in de zak van zijn mantel. Hij haalde de steen eruit die hij daarin had gestopt.

Mijn laatste restje magie.

‘Steen breng lucht’, kreunde hij, ontzet over hoe zwak zijn stem klonk. ‘Lucht breng vlucht. Vlucht breng laatste gerechtigheid voor allen.’

Hij klemde zijn vingers om de melkwitte steen. De steen barstte uit elkaar in stukken die diep in zijn vlees sneden. Gryndor sloeg er geen acht op. Zijn aandacht werd volkomen opgeslokt door de draken.

In één beweging ontvouwdend ze zich alle drie. De kristallen lijven bogen en kraakten. Hun vleugels spreidden zich als geweldige smaragden zeilen, vingden de lucht op en begonnen te klapwieken. De geklauwde poten kwamen los van hun voetstukken. Hun kaken openden zich en toonden vlijmscherpe robijnen tanden. En ze krijsten.

Toen de kreten van de draken opklonken, viel Gryndor op zijn zij. Zijn taak zat erop. Er bleef hem niets anders over dan te

EEN KONINKRIJK HERRIJST

sterven.

Dat besef vervulde hem van grote droefheid. Nog erger was de wetenschap dat nu Hemelrijk gevallen was, zijn grootste angst vast en zeker bewaarheid zou worden.

Hij keek omhoog naar de draken die zich aftekenden tegen het licht van de sterren.

‘O, dacht hij vol bewondering. *Wat zijn jullie indrukwekkend!*

Zijn adem stokte in zijn verwoeste borstkas. Onder hem stond de wankelende toren op instorten. Melchior was in ieder geval veilig, ver weg in zijn werkkamer in het woud, een jonge tovenaarsleerling die plichtsgetrouw alles leerde wat hij als leerling van Gryndor diende te weten. Die gedachte gaf Gryndor een voldaan gevoel.

Had ik jou nu maar van de profetie verteld, Melchior. Zul je ooit achter het bestaan ervan komen? Zal een van mijn boeken het overleven om door jou te worden gevonden? Als de profetiesterren eindelijk aan de hemel verschijnen en de drieling geboren wordt, wie zal Toronië dan terugvoeren naar het licht? Zul jij weten wat je te doen staat?

Met een laatste krachtsinspanning riep hij de boven hem rondcirkelende draken nog iets toe. ‘Zoek een veilige plek op aarde! Ga daarheen en wacht! Als de profetie mocht haperen kom Toronië dan te hulp! Dan zullen jullie weer vliegen!’

Met een oorverdovend knarsend kabaal viel de Hemeltoren om. Gryndor keek vol afschuw toe hoe de dichtstbijzijnde van de

drie draken door een rondvliegend stuk kristal werd getroffen. De vleugel van het wezen explodeerde in honderden glinsterende scherven. Met een weerzinwekkend krakend geluid brak zijn nek doormidden.

Net als Hemelrijk stortte ook het levenloze lichaam van de draak ter aarde.

Gryndor voelde geen pijn meer. Het enige wat hij voelde was radeloosheid en dat was veel en veel erger. De draken waren de laatsten die de profetie konden verdedigen. En nu stierven ze voor zijn ogen.

Alles is verloren. De profetie zal falen. Toronië is ten dode opgeschreven.

Toen viel hij in de kloof. Voordat de aarde zich boven hem sloot, had Gryndor nog gelegenheid om een laatste keer naar de sterren te kijken.

En de sterren keken naar hem.